

Érdekes adatokkal gazdagodhatunk a kötelező migránskvóta és az oly sokszor emlegetett európai szolidaritás, illetve kettős mérce tárgykörében. Az Amnesty International nemzetközi szervezet friss közleménye arról tudósít, hogy az európai uniós országok a menedékkérők áthelyezésében mindössze a vállaltak harmadát teljesítették. A huszonnyolc tagország közül pedig csak Magyarországról és Lengyelországról mondható el, hogy egyetlen menedékkérőt sem vett át. A jelentést abból az alkalomból tették közzé, hogy szeptember 26-án, kedden lezárult a Görögországból és Olaszországból a menedékkérők áthelyezésére nyitva álló kétéves időszak.

Egy szó mint száz, az uniós tagországok túlnyomó többsége csúfos kudarcot vallott a kötelező kvótarendszert illetően. A hivatalos adatok szerint Spanyolország a számára kijelölt kvóta 13,6 százalékát, Belgium a 25,6 százalékát, Hollandia a 39,6 százalékát, míg Portugália a 49,1 százalékát teljesítette. Egyetlen tagállam végezte el a Brüsszelből kapott házi feladatot: Málta. Nos, ha én máltai állampolgár lennék, bizony baleknak érezném a hazámat és önmagamat is. Akárhogyan is szépítjük, mindig nagy balek az, aki egyedülként elvégez egy kötelezőnek kikiáltott feladatot – miközben a nem teljesítők számára semmiféle következmény nincs. Ha azt mondják: mindenki fusson tíz kört a zuhogó esőben és metsző szélben, mert különben baj lesz – te magányosan lefutod a tíz kört, miközben mindenki más forró teát iszogat a büfében, majd a célba érve azt tapasztalod, hogy a teázgatók semmiféle büntetést nem kapnak, akkor balfácánnak érzed magad. És joggal. Ráadásul a feladat kihirdetésekor még mindenki lelkesen bólogatott, hogy persze, milyen jó is lesz tíz kört futni, milyen egészséges a sport, bizony, sehonnai bitang ember, aki nem fut. Majd lendületből beültek a büfébe, és végignézték, ahogy te egyedül szenvedsz a pályán... Ez bizony még dühítő is. Az pedig egyenesen bicskanyitogató, hogy miközben te csuromvizesen, köldökig kilógó nyelvvel lihegsz, ők a büfében a szolidaritásról és az európai sorsközösségről szónokolnak. Bizony, bizony, Málta lefutotta a tíz kört, a jóságos nagyhatalmak pedig a brüsszeli büfében szájkaratéznak. És fenyegetőznek – jelesül a magyarokat és a lengyeleket fenyegetik eljárásokkal, szankciókkal, megvonásokkal és lassan már végtagcsonkolással is.

Az Amnesty International jelentését böngészve más tagállamok kvótarendszeres teljesítménye is előkerül. Norvégia és Lichtenstein önkéntes alapon vett részt a mechanizmusban – előbbi ezeröttszáz, utóbbi pedig tíz menedékkérőt helyezett át. Kiemelkedik még Finnország, amely 1951 menedékkérőt (a kirótt kvóta 94 százalékát) és Írország, amely 459 menedékkérőt (76,5 százalékot) vett át. Szlovákia – amely hazánkhoz hasonlóan elvesztette a kvótapert –, a 902 menedékkérőből csak tizenhatot, míg Csehország a 2691-ből mindössze tizenkettőt helyezett át. Ez bizony nem túl sok. Múlt hétvégén a román kormány bejelentette, hogy Bukarest száz

illegális bevándorló befogadását vállalja, és ezzel az idejű penzumot le is tudta, kényelmesen hátradőlhet... Hát most aztán jól megoldódott a gond... Mert mégis mi ez a száz, vagy akár az írek által befogadott négyszáz-akárhány személy a migránsok irdatlan tömegéhez képest? Egyetlen összetákolt hajón több afrikai bevándorló érkezik az olasz partokhoz, mint amennyit a románok most nagy büszkén befogadnak. Ha minden uniós tagállam nem néhány tucat vagy száz, hanem több ezer, sőt tízezer migránst fogadna be, az is édeskevés lenne. Ebből a kényszerhelyzetből Európa már semmiképpen sem jöhet ki nyertesén.

Ezt nevezik kettős mércének, nem mást: a belgák a számukra kötelező kvóta negyedét teljesítették – és egy percig sem zavartatják magukat, hanem francia és német és egyéb barátaik kórusában vörös fejjel kiabálnak kígyót-békát a kvótarendszert elutasító magyarokra és a lengyelekre... Szellemes, igazán szellemes. Ráadásul teszik ezt úgy, hogy a magyar állam a schengeni övezet határán a nyugati államokat védelmezi az előzőnléstől, egy iszonyú saját költségen emelt kerítésrendszerrel. Ezt a kerítést pedig a nyugati államok hónapokon keresztül kárhóztatták, szidalmazták – miközben az ő biztonságukat szolgálta. Amikor viszont az illegális bevándorlók hordája már az ő asszonyaikat erőszakolta, az ő belvárosaikat verte szét és gyújtogatta, akkor hirtelen ők is kerítést emeltek (lásd Ausztria) és betonblokádot (lásd Franciaország). Érdekes, fölöttébb érdekes...

Csak nem akar elcsitulni a lengyelek által fölvetett világháborús kártérítési ügy, amellyel végzetes csapást mérnének a jól fészült német államra. Ez a csapás számszerűsítve mintegy 850 milliárd dollárocsonka lenne, igazán bagatell összeg... Sőt, a téma már külügyminiszteri szintre emelkedett, és valószínűleg följebb is jut. A múlt héten a német külügyminiszter a Der Spiegel újságot arról tájékoztatta, hogy visszautasítják a lengyel kérést a világháborús jóvátétel ügyében. Válaszul a Varsóban kormányon lévő radikális jobboldali párt, a Jog és Igazságosság (PiS) elnöke, Jaroslaw Kaczynski interjút adott a Rzeczpospolita című napilapnak. Mondandójának lényege az a mondat: „A háborús jóvátétel ügyét nem tartom reménytelennek pénzügyi oldalról, úgy vélem, vannak esélyeink. Jelenleg az a legfontosabb, hogy az ügy nyilvánosságot kapott.” A radikális politikusokra jellemző hevességgel Kaczynski hozzátette: „Lengyelország soha nem fogja feladni a németekkel szembeni háborús kártérítési követelését.” Majd arról beszélt, hogy még Németországban is hallani olyan hangokat, miszerint tény, hogy a német kormány nem fizet, mert nem akar vagy nem tud, de a lengyeleknek igazuk van, és a követelésükhöz kellő súly is társul. Kaczynski szerint más előnye is van a kérdés feszegetésének: megfelelő alkalmat kínál a lengyeleknek arra, hogy újra elismételjék, mi is történt valójában a második világháború alatt. „Igenis vissza lehet fordítani azt a hazug tendenciát, amely a lengyeleket csaknem az akkori Németország szövetségesének tekinti.”

Írta: Zsille Gábor
2017. október 03. kedd, 14:14 -

Arra a kérdésre, hogy mit tesz Varsó a kétsebességes Európa koncepciójának megvalósítása esetén, Kaczynski rámutatott, hogy az ilyen egységesítéshez az uniós alapszerződések módosítására volna szükség, ehhez pedig Lengyelország nem fog hozzájárulni. Nem aggódik az úgynevezett hetes cikkely alkalmazása miatt sem, mert véleménye szerint Lengyelországot nem fogják elítélni – ezt több állam is ellenezné. (Nos, ez így igaz, például a magyar kormány is vétőzna...) Witold Waszczykowski külügyminiszter pedig azt nyilatkozta, hogy ha véglegesítik a számításait, akkor a jelenlegi nemzetközi politika bizonyos kontextusába kell áthelyezni a kérdést.